

Tony VAN PARYS

Gewezen minister van Justitie

Zijn vader, een magistraat, had een grote maatschappelijke interesse. Zijn broer was destijds burgemeester van Evergem. Toch was Tony VAN PARYS, gewezen CD&V-minister van Justitie, geen politicus van thuis uit. Hij kreeg de microbe te pakken toen hij zich als jongere voor de jeugdclub van Wondelgem inzette. Mensen kansen tot ontplooiing geven, is altijd zijn drive geweest.

‘De meest edele politiek is mensen helpen hun talenten te ontplooien’

Bert CLAERHOUT

Volgende week wordt Tony VAN PARYS zestig. Daar heeft hij evenwel niet op gewacht om de nationale politiek vaarwel te zeggen. In juni vorig jaar kwam hij al niet meer op voor de federale verkiezingen. „Het was nooit mijn bedoeling mijn leven af te sluiten met de idee dat politiek het enige was wat telde”, zegt hij. Aan ‘politiek doen’ was bij hem trouwens altijd onlosmakelijk met het geloof verbonden.

–Hoe kwam u in de politiek terecht?

Toen ik jong was, eind jaren 1960, begin jaren 1970, engageerde ik me in de jeugdclub van mijn gemeente, Wondelgem. In die tijd staken drugs en andere maatschappelijke problemen de kop op en veranderde het sociale klimaat sterk. Ik merkte op dat het verenigingsleven veel probleemjongeren een houvast bood en dat ze verantwoordelijkheden opnamen. Sindsdien was mensen helpen hun talenten te ontplooien en boven zichzelf uit te stijgen voor mij de meest edele vorm van politiek.

–U studeerde rechten en criminologie. Niet toevallig dus dat u in de Kamer vooral met justitie en veiligheid bezig was?

Inderdaad. Bovendien was het de tijd van de grote justitiële dossiers zoals de Bende van Nijvel en de affaire-Dutroux. Op die crisismomenten bleek hoe vermolmd en achterhaald onze justitie was. Na de mislukte ontsnapping van Marc Dutroux in 1998 en het daaropvolgende ontslag van Stefaan De Clerck werd ik minister van Justitie.

De druk van de publieke opinie voor hervormingen binnen Justitie was groot. Mede daardoor konden we een eerste pakket globale maatregelen doorvoeren, onder meer voor slachtofferbegeleiding. Het was een boeiende periode omdat ik hervormingen kon realiseren met betrekking tot acute maatschappelijke problemen.

–Na de verkiezingen van 1999 belandde uw partij in de oppositie. Hoe beleefde u die tijd?

Het was een uitdaging om ons te herbronnen enerzijds, en toch te wegen op de besluitvorming anderzijds. Ik deed dat met evenveel ijver. Toegegeven, de politiek is een harde stiel, maar je ontmoet ook veel enthousiaste gelijkgezinden. Beetje bij beetje kun je wat van je idealen in de praktijk brengen.



Tony Van Parys: „Politiek is hard, maar je ontmoet ook enthousiaste medestanders.” © Kristof Ghyselinck

–Gelet op de huidige situatie zullen velen nu de wenkbrauwen fronsen...

Daar heb ik alle begrip voor, maar wat we nu meemaken, is geen gewone crisis. Het is een crisis van het regime waarbij we ons aan weerszijden van de taalgrens moeten afvragen of we binnen de gegeven staatsstructuren nog afspraken met elkaar kunnen maken. De uitdagingen waren nooit zo groot en dan vind je geen oplossingen in een handomdraai. Ik geloof dat velen dat inzien. De mensen zijn vaak wijzer dan de media denken. Die ludieke acties rond het ‘wereldrecord-zonder-regering’ waren toch alleen maar voor de media? Soms gedragen die zich wereldvreemder dan de doorsnee man of vrouw.

–Het houdt u blijkbaar nog altijd bezig?

Maar natuurlijk. Ik heb alleen afstand genomen van de nationale politiek omdat ik meer diepgang wou, meer tijd om met het wezenlijke bezig te zijn, meer tijd ook voor mijn gezin en vrienden. Ik heb altijd gezegd dat ik niet als politicus wilde eindigen. Maar ik ben nog altijd bezig met het creëren van kansen voor medemensen, met het scheppen van verbondenheid, met sociale economie. Alleen is dat nu op kleinere

schaal. Ik zit in nog in de Gentse gemeenteraad en in tal van adviesraden en comités, waaronder het toezichtcomité van de Gentse gevangenis. Een heel aparte problematiek vol schrijnende toestanden.

„Een christelijke politiek is niet mogelijk. Aan politiek doen vanuit een christelijke visie wel”

–Geloof en politiek gingen bij u altijd hand in hand.

Mijn geloof was de inspiratiebron om aan politiek te doen. Dat betekent niet dat geloof en politiek elkaar overlappen. Geloof heeft allereerst te maken met onze band met God, met het transcendente. Politiek is een zaak van hier en nu. Tegenover het ethisch-idealisme van het geloof staat de kunst van het haalbare, van het compro-

mis. De kloof tussen beide is soms breed. Toch kun je vanuit een christendemocratische visie het beleid proberen te sturen. Een christelijke politiek is niet mogelijk, aan politiek doen vanuit een christelijke visie wel.

–Welke elementen zijn daarbij essentieel?

Het christelijke geloof leert dat we het goddelijke in de mens kunnen aanboren door Jezus na te leven. In politieke termen betekent dit dat we ernaar moeten streven het goede in iedere mens aan te spreken en hem maximale ontplooiingskansen te geven. Elke omgeving moet daartoe bijdragen: gezin, onderwijs, zorg, verenigingsleven. De sleutelbegrippen daarbij zijn verantwoordelijkheid en solidariteit. Zij vormen de ethische basis van het handelen. Op het kruispunt van geloof en politiek, zo leert het personalisme, bevindt zich de menselijke waardigheid en de uniciteit van ieder individu. Het is de kwetsbare mens die op het spel staat. Ook voor politici geldt ten slotte dat wie zich door de christelijke boodschap laat inspireren, altijd een teken van tegenspraak zal zijn te midden van het wereldwijde materialisme en de toenemende ik-cultuur.